

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 455/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej LEGAL IURIS – advokátska kancelária s. r. o., Tehelná 11, Rožňava, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Pavol Krajec, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 5 C 66/2009 z 2. decembra 2013 v spojení s doplnčacím rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 5 C 66/2009 zo 7. januára 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Co 70/2014 z 27. novembra 2014, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako neprípustnú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej LEGAL IURIS – advokátska kancelária s. r. o., Tehelná 11, Rožňava, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Pavol Krajec, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 66/2009 z 2. decembra 2013 v spojení s doplnčiacim rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 66/2009 zo 7. januára 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 70/2014 z 27. novembra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka sa ako navrhovateľka v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 C 66/2009 domáhala zriadenia vecného bremena vo forme prechodu peši, osobným a nákladným motorovým vozidlom cez nehnuteľnosti bližšie špecifikované v návrhu. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 5 C 66/2009 z 1. júla 2010 (ďalej len „rozsudok z 1. júla 2010“) návrh sťažovateľky zamietol. O odvolaní proti uvedenému rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 Co 278/2010 z 18. mája 2011 tak, že rozsudok okresného súdu z 1. júla 2010 zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Následne okresný súd o návrhu napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že návrh opätovne zamietol. Na základe odvolania sťažovateľky bol napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správny napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že proti napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu podala 25. mája 2015 dovolanie, čím „vyčerpala všetky možné riadne a mimoriadne opravné prostriedky“.

Podľa sťažovateľky „Súdy svoje rozhodnutia postavili na nesprávne vyhodnotených dôkazoch a nedostatočne sa vysporiadali s listinnými dôkazmi svedčiacimi v prospech

sťažovateľky. Sťažovateľka predložila konajúcim súdom všetky rozhodujúce a právne významné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení vrátane geometrického plánu, projektovej dokumentácie rodinného domu, kolaudačné rozhodnutie, kúpnu zmluvu, skoršie rozhodnutie Okresného súdu Rožňava v obdobnej právnej veci, na základe ktorého bolo zriadené vecné bremeno v prospech všetkých vlastníkov susediacich parciel na danej ulici, územný plán mesta Rožňava, na základe ktorého je nespevnený pozemok za domom ochranným pásmom, i napriek tomu sa sudy nezaoberali s predloženým dôkazmi a nerešpektovali zákonné ustanovenie v zmysle § 151n Občianskeho zákonníka. Konajúce sudy sa zamerali na dôkazy, niektoré aj protizákonne získané, predovšetkým výsluch osôb, ktoré boli ovplyvnené žalovanými. Jednotlivé dôkazy neboli zhodnotené vo vzájomnej súvislosti z hľadiska ich vierohodnosti, pravdivosti a význame pre posúdenie veci z právneho hľadiska. Obmedzenie vlastníckeho práva, ku ktorému by došlo zriadením vecného bremena nepredstavuje tak veľký zásah do práv žalovaných a z rozhodnutí nevyplýva skutočný dôvod, ktorý by bránil zriadeniu vecného bremena v prospech sťažovateľky.“.

Napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu sú podľa sťažovateľky „nespravodlivé, nezákonné a vykonané dôkazy boli nesprávne konajúcimi súdmi vyhodnotené“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Rožňava, v konaní o zriadenie vecného bremena, vedenom pod sp. zn. 5 C/66/2009 porušil právo [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušil právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd v Košiciach, v konaní o zriadenie vecného bremena, vedenom pod sp. zn. 4 Co/70/2014 porušil právo [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušil právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Zrušuje sa rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4 Co/70/2014-397, zo dňa 27. 11. 2014, právoplatného dňa 25. 04. 2015, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Rožňava sp. zn. 5 C/66/2009-360 zo dňa 2. 12. 2013 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 5 C/66/2009-365 zo dňa 7. 1. 2014 potvrdený a ktorým bola priznaná žalovaným v 2. a 3. rade náhrada trov konania a vracia sa vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

██████████ sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- €, ktoré je Okresný súd Rožňava povinný jej vyplatiť do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

██████████ sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- €, ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný jej vyplatiť do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

██████████ sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú je Okresný súd v Rožňave a Krajský súd v Košiciach povinní vyplatiť jej právnomu zástupcovi do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predpisov každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na

ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania zo sťažnosti zistil, že sťažovateľka „*podala Dovolanie dňa 25. 5. 2015*“. Následne dopytom na okresnom súde zistil, že spis vzťahujúci sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 5 C 66/2009 nebol do rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o podanom dovolaní.

Pri posudzovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorej uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Ústavný súd odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V okolnostiach prípadu sťažovateľka podaním dovolania, ako aj

podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav, keď by o jej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 467/2013).

Ústavný súd v ostatnom období aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní sa považuje v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky uplatnením zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júla 2015